

Tinkó Máté

Meddőhálók

Feszített víztükörről nézünk
messzi tófenékre,
kivetjük, amink van,
lesben állunk,
egymáshoz igazítjuk a késztetéseket,
testvérré leszünk ebben a dermesztő hidegben,
és már felfoghatatlan, ami előbb volt,
mielőtt a kör végleg bezárul,
elindulunk mesélni róla,
jégpáncél terül a síkra,
s belőlünk valami meddő
nőni kezd.

Antwerpen múzsája

A férfi ötven körüli nemes acél,
a férfi épp ennek fordítottja.
A két férfi egymásra vár:
szeretnék a beszélgetés fonalát
legombolyítani. A tegnap, ami
ma mint múlt, tovább és tovább *fényesül*.
Helyette szégyellik magukat,
lesütik szemeik, és a fiatal pincérlánytól
fekete kávét kérnek: elvitelre.
S mert felismerik az összefüggéseket,
ami távozásra szólít, két irányt választanak.